

„Edinost“

izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdani na leto gl. 21.—
Za samo večerno izdanje 12.—

Za pol leta, četrta leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč. Izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petitu. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravnništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila.

(Novejše vesti.)

Dunaj 8. »Wiener Abendpost« javlja: Po izkustvih, ki smo jih doživeli opetovano že, da se namreč tuji državljani udeležujejo tukaj shodov, nastopajo na istih kakor govorniki, ter izražajo svoje protiaustrijske nazore, se je — kakor slišimo — odločilo ministerstvo za notranje stvari, da ukaže podrejenim oblastim, da morajo v prihodnje postopati proti takim inozemcem v zmislu člena 2, alineja 5 zakona od dne 27. julija 1878. To poslednje se ima zgoditi tudi ozirom na inozemce, ki nam ravajo udeleževati se političnih zborov, ako se je bati, vsled njihovega poznatega postopanja in delovanja ter njihove navzočnosti narasla narodna razdraženost in bi nastala nevarnost za javno blaginjo.

Dunaj 8. Prihodnja seja gospodske zbornice bode dne 18. t. m.

Budimpešta 8. (Zbornica poslancev.) Podpredsednik je naznanil, da se prihodnja seja naznani pismeno. Poslanec Košut je zahteval, naj se takoj določi dan prihodnje seje. Ministerski predsednik, baron Banffy, je izjavil, da ne more naznaniti dne, ker ne ve, kdaj bodo gotovi odseki z svojim delom. Na neko vprašanje poslanca Košuta, da-li ima vlada garancije, da sprejme avstrijski parlament nagodbo v sedanji obliki, je odgovoril Banffy: »Kaj bi porekel gospod poslanec, ako bi se v avstrijskem parlamentu zahtevalo garancij za rešenje nagodbenih predlog v ogerski poslanski zbornici?« Na vprašanje poslanca Pollonyja, kdaj pride v veljavo pravo samodoločevanja Ogerske, kakor tudi na opombo, da je izjavil baron Dipauli pred vstopom v ministerstvo, da privoli v nagodbene predloge samo tedaj, ako se iste znatno zboljšajo, končno da je stavila avstrijska vlada glede vsprejema nagodbenih predlog pogoj, da se

zviša kvota, je izjavil baron Banffy, da je konstatirala kvotna deputacija ogerska, da vlada nekaka možnost, celó opravičenje, da se zviša kvota. (Velik hrup.) Ogerska vlada ne more uplivati na kvotno deputacijo. Obstrukcija v avstrijskem parlamentu je ponehala in posvetovanja v odsekih so se pričela. Še-le potem, ko se pokaže, da se ni nadejati, da bi avstrijski parlament sprejel nagodbene predloge brez spremembe, stori ogerska vlada svojo dolžnost in uveljavi pravo samodoločevanja Ogerske. Vlada se ne da provocirati, temveč se bode držala pota, ki odgovarja interesom dežele. Konečno se je določila prihodnja seja za prihodnji petek.

Rim 8. Italijanska vlada odpošlje še eden batalijon pehote in dve ladiji v Kreto.

Pariz 9. Dan je pretekel brez resnih nemirov. Štrajk stavbinskih delavcev se utesne nehati kmalo. Kovači in zidarji so sklenili, da bodo štrajkali nadalje. Izdelovalci parketov so se jim pridružili.

Slovenci in sedanja kriza.

Vsaki boj ima svojo svrhu in vsaki boj se vodi po nekakšnem načrtu, z neko taktiko. Ob zvršetku minolega in začetkom sedanjega stoletja so se hudovali avstrijski generali nad Napoleonom, češ, da ne upošteva nobenega bojnega pravila. Avstrijskim vojskovodjem je tradicija določevala taktiko, Napoleon pa si jo je določal sam po razmerah, kakor jih je našel, ali pa kakor si jih je vstvaril sam. Posledica je bila ta, da je Napoleon vedno zmagoval, stari generali so bili pa vselej tepeni. Šablona je podlegla živi ideji.

Tudi politika je boj, ki ima svojo svrhu in tudi v tem boju je potrebna taktika. A nikjer se ni šablona vdomačila tako, kakor v politiki, zlasti

— na žalost — v jugoslovanski politiki. Odtod večni nevspeh. Neki stari politični dogma se glasi, da dosega političar v večini z samim glasovanjem več, nego v manjšini z najsrditejšim bojem. In ta dogma ima tudi v nas še velikansko veljavo. Vendar pa dokazuje vsa naša politična zgodovina, da ta nauk ne velja absolutno. Dejstva govore vsaj, da ima slovensko-hrvatski narod zapisati temu nauku na rovaš, da so vse razmere, v katerih živi, še vedno tako malenkostne, da ne vidimo nikjer napredka, da se ne približujemo skoraj niti za korak svojim idejalom.

Do teh premišljevanj nas naveda politični položaj v Avstriji, zlasti sedanji parlamentarni položaj. Thunova vlada se nahaja v situaciji, kakoršne gotovo ni pričakovala. Ko je »Wiener Abendpost« naznanila, da se skliče še enkrat državni zbor in je povdarjala v komuniketu avstrijske vlade, da sta oba kabineta pripravljena na »vsako eventualnost«, pozabil je grof Thun samo na jedno možnost. In samo to, na kar ni mislil, se je zgodilo. Državni zbor zboruje, a vlada vendar nima upanja, da dobi ogersko pogodbo o pravem času. Zvijanje po oficijoznih časopisih, trditve, da se vlada neskončno veseli preobrata v parlamentu — vse to ni nič drugega, nego sredstvo »za objeniti prostoto«, kakor bi bil rekel stari Starčević. Vse to nas spominja basni o lisici, kateri se je dozdevalo grozdje »kiselo«.

In sedaj, v času svojih največjih težav in muk, obrača se grof Thun do desnice, v kateri sede tudi slovenski poslanci, do one desnice, katero so rabile vlade ves čas le kakor podnožje za vsako eventualnost, do desnice, katero bi bile žrtvovale takoj, ako bi bile mogle dobiti drugo večino, do desnice, katera ni simpatična avstrijskim državnikom. To desnico skušajo pridobiti sedaj za brez-pogojno podporo vladi.

»Rabata naj zgubi glavo!« so zagrmeli vojvode jednoglasno.

»Tudi meni je krivica, tudi meni sodite,« se je pokazal pred zborom Jurij Daničič v svetli obleki. »Pri moji veri, resnice Vam pravim: Obesil je kneza junaka, ki mi je obljubil svojo hčerko jedincio, obesil ga je brez sodbne in obhajila. Ubil z žalostjo njegovo staro mater, a mene junaka pregnal v beli svet, ločivši me od moje neveste. Govoril sem, Vi pa sodite!«

»Naj zgubi glavo!« se je razleglo molko po jarku.

»Tudi meni se godi krivica, junaki,« je skočil kapitan Barbo.

»Bog mi je priča in ti-le štirje križci. Prevaril mi je po sili sestro, zaročil se z njo in prelomil zaroko. Ubil mi je sestro, ubil mater, ubil dete, ubil prijatelja. Sodite!«

»Naj zgubi glavo!« je zagrmelo tretjkrat.

»Vojvode,« je rekel Ivan, »slišali ste naš sodbno, bodite pripravljeni; da bode tako čez tri dni, dokler odide tuja vojska. Naj zgubi Rabata glavo ob belem dnevu, v pričo ljudij, ne po noči, niti v zasedi.«

»Amen!« so odgovorili vojvode.

(Pride še).

PODLISTEK.

49

Čuvaj se senjske roke!

Zgodovinska povest.

[Spisal A. Senoa. Poslovenil P. S. Cvetkov.]

»Ura je, narod moj!« je rekel vojvoda Ivan Vlatkovič, potegnil svoj nož in ga položil na zemljo.

»Kocka je padla,« je odvrnil vojvoda Gašo Stipanovič, potegnil svoje nož in ga položil v navskriž z Ivanovim.

»Komur se godi krivica, naj pride pred naše lice,« je zavpil Ivan. In v sijajnem orožju, v rudečem plašču je vstopil jak, visok starec, rujavega lica, belih brk. V levi roki je držal kosmato kapo, a desnica mu je počivala na sreču. Ni maknil ni licem, niti trenil očesom.

»Meni se godi krivica, narod, ali zaradi mojega naroda,« je rekel Pavle Milovčič.

»Da slišimo tvoje rane, vojvoda!« je vprašal Ivan.

»Glejte, prihajam pred Vas, čestiti vojvode, in snel sem kapo, katero snemam drugače le pred živim Bogom, da vidite moje osivele lasi, in mi je mogoče lagati! Glejte, pred Vas prihajam, da Vas pogledam z očesom v oko, jaz, ki nisem pred nikomur gledal v tla, in pravim Vam, prorokujte iz očesa, govorim-li resnico. Glejte, pred Vas prihajam in polagam to junaško sabljo, katero se dičim,

pred Vaše noge, pa naj mi pod njo glava pade, ako zlažem za zrno peska. In zaklinjam se Vam na živega Boga v nebesih, zaklinjam se Vam na sveti krst in na večni raj, zaklinjam se na grob svojega očeta in na svoje junaško ime. In ako-li zlažem kaj, stre naj me nebeška višina in požre peklenska globina; zejen naj bi ne našel kapljice vode; lačen naj bi postal in ne našel škorpice kruha; ozebel in ne našel solnce; gorel in ne našel hladu, oslepel in ne našel palice; poginil in ne našel groba. Prihajam iz puščave našega naroda, prihajam z trdega kamena, kjer ni kruha ni odeje, prihajam iz jarka, kjer se bratijo volkovi in hajduki, prihajam iz hiše, kateri je nebo streha, a postelja črna zemlja, na kateri žalujejo starci in otroci, matere in udove. Prinašam Vam solze, ki se pretakajo za očeta in sina in zaročnika, ki so sramotno poginuli na vesalih. Prinašam Vam krvave rane junakov, kateri izgubljajo zastonj in brez obrambe svoje glave, donášam Vam vaše ime, ki je potemnelo pred svetom.«

»A koga tožiš tolikih krivic? vojvoda!«

»Tožim Josipa Rabato, kateri nam je zatrl rod in poštenje, ki je v črno zavil naše matere, ki je prevaril cesarja gospodarja, ki je hotel prodati našo sveto zemljo rabeljnom Benečanom. Govoril sem, a Vi sodite!«

»Slišali ste vojvode,« je rekel Ivan, »njegove krivice, a vi sodite po dobri pameti in čisti vesti, da me bode prav.«

»Poslej se hoče opirati popolnoma na desnico«. Ta desnica naj bode torej grofu Thunu palica, s katero si misli pomagati dalje, in sicer iz zagate, v katero se je sam zaletel. V prvi vrsti bi mu morala desnica pomagati, da sklence ogersko pogodbo, tako, kakor jo je obljubil Banffyju.

Za slovenske in hrvatske poslance napočil je sedaj velevažen trenotek. Ali smejo podati Thunu roko, da ga izvlečejo iz blata, iz katerega si sam ne more pomagati? Ako ne dobimo garancije, da se definitivno premene dosednji odnosi, da se spremeni zistem, potem moramo odločno odgovoriti: ne!

Vsi, čisto narodni in splošno gospodarski oziri ponavljajo glasno naš »ne!«. Kaj so pridobili Slovenci, kaj Hrvatje, od Thunove vlade, katero so podpirali doslej — če tudi ne kakor oficijelna večina? Kje je vladino plačilo? — Jugoslovani, ki so pomagali doslej vladi od Taaflejevih časov sem, ne smejo biti kakor Burboneci, katerim se očita, da, vrnivši se na francoski prestol, »se niso ničesar naučili in ničesar pozabili«. Dosedanja politična zgodovina nam kaže, da nam znajo v ministerskih predsodah samo obljubovati, a ničesar izpolnjevati. Iz tega se moramo pač učiti in čas je že, da porabimo, kar smo se naučili. Toda splošne gospodarske koristi pa silijo Slovenec in Hrvat, da nastopijo odločno proti avstro-ogerski pogodbi, ako se ista nespremeni in se ne ugledajo nje ostrasti. Zlasti hrvatski poslanci ne bi smeli pozabiti, da mora taka pogodba, ki očvrščuje madjarsko moč, neizmerno škodovati njihovim rojakom in sploh Slovanom onkraj Litve. Od avstro-ogerske pogodbe je odvisen duvalizem. Mar hočejo Jugoslovani še bolj utrjati duvalizem? Taka taktika bi značila samounbijanje. Izgovor na mladočeško politiko ne velja. Kar so dosegli Čehi, niso dosegli le z sedanjo oportunistično taktiko, marveč svojo nekdanjo brezobzirnostjo. Da niso nekoč pokazali dejanski, kake težave znajo povzročati vladi, ako se ista ne ozira nanje, bi lahko še sedaj beračili za drobtinice.

Pokažimo torej tudi mi, da znamo še kaj drugega, nego — služiti

O m e g a .

Dostavek uredništva. Ta dopis smo prejeli od razsodnega rodoljuba. Tu je le na rahlo izražena malone splošna sodba. Po tolikih udarcih, po tolikih prevarah in po tolikem mučeništvu je pač lahko umeti dejstvo, da je pesimizem prešel v kri našemu ljudstvu. Ko smo torej brezpogojno odobraval ali akeijo katoliško-narodne stranke, smo sledili ne le svojemu prepričanju, ampak tudi struji, ki vlada malone na sploh med tržaškimi Slovenci in skrajnem ogorčenjem smo čitali v »Slovenskem Narodu« tisti nesrečni članek, proti kateremu sta slovesno protestovala državna poslanca Slovenec vitez Berks in Hrvat Biankini. Ali sestavni del prave taktike je tudi — previdnost. Kakor se maščuje vsikdar, tako bi se maščevalo tudi nad nami, ako bi v svoji gorečnosti za dobro stvar hoteli izliti v jarek z slabo vodo vred tudi — za življenje zmožnega otroka.

Prav pravi naš dopisnik, da vsaki boj, torej tudi politični, mora imeti svoj cilj, katerega skuša doseči s primerno taktiko, spretno poštevaljočo razmere in izkoriščevaljočo iste. Zato smo mi, pozdravljajoči akeijo katoliško-narodne stranke, klicali našim zastopnikom: zakaj ne bi mi poskušali enkrat z izkoriščevanjem kritičnih trenotkov, s katerimi se je boriti sedaj avstrijski vladi?! In ako vidimo, da nimamo ničesar pričakovati: zakaj ne bi poskušali enkrat z brezobzirno opozicijo?! Tako smo si mislili mi akeijo katoliško-narodne stranke.

Nikakor pa nismo bili proti temu, marveč želeli smo, da se stori še jeden in zadnji poskus z sedanjo večino in z sedanjo vlado, seveda le s pogojem, da nam večina in vlada dasti popolnih garancij za boljše poštevanje naših potreb od sedaj naprej. Kajti boj in vsa taktika ne moreta biti biti svrha za-se, ampak sta le sredstvi za dosego cilja.

Kakor smo torej iskreno simpatizovali z akeijo katoliško-narodne stranke, dokler smo jo smatrali kakor sredstvo v dosego gori označenega vzvišenega cilja, istotako se nam dozdeva, da glasilo te stranke zadnje dni pretiruje, ko je napravilo iz sredstva svrha.

Glavno vprašanje gledé pogodbe nam mora biti: ali in koliko bi mogli doseči v opoziciji brez drugih Slovanov?! Mi se bojimo, da ničesar, kajti levičarji le preže na trenotek, ko bi oni mogli dovoliti še tako slabo nagodbo! A čim bi se se zgodilo to, bi mi ne le ničesar ne dosegli glede nagodbe, ampak bi se, porušivši slovanško vzajemnost, zopet še bolj oddaljili od uresničenja tudi svojih narodnih in političskih ciljev!!

Mnogo smo že pretrpeli. In ko smo že toliko pretrpeli, nam pač ne kaže drugega, nego da se odločimo še za to žrtev, ako se odločijo zanjo Čehi in Poljaki. Seveda vedno le v predpostavki, da dobimo garancijo za zboljšanje vsaj naših narodnih in političskih razmer.

A končno moramo uvaževati tudi oni pomislek, na katerega opozarja zadnji »Slov. svet«, torej list, kateremu se ne more očita oportunizem. Ta list piše mej drugim: »Sedaj ne gre več samo za to, ali naj tostranska polovina odloži nekoliko po krivici nošenih bremen ter jih naloži Ogerski, temveč gre tudi in še odločniše za to, ali naj zmaga židovsko nemška obstrukcija proti sedanji tostranski državnozborni večini; gre za to, ali naj pride zopet nemška liberalna stranka k vladnim jaslom, ter zavlada v obče zopet nemška hegemonija s pretenzijami radikalnih nacijonalcev, ali pa naj se napravi pot, ki bi vendar dovedla do političke in nacijonalne enakopravnosti doslej pritiskanih narodov.«

In na drugem mestu: »Za slovanske stranke je položnje tako hudo, kakor morebiti še nikdar ne poprej. Da bi one smele računati zgolj z vladnimi činitelji, mogle bi se odločiti kaj lahko: delale bi brez pomisleka vladi največje težave; a vlada ni sama za se, in kar se stvari sedaj njej, zapomnijo si še na višem, nego vladnem mestu, in to, jedino to daje pomisljati tudi nemški obstrukciji. Ona se vendar boji zamere tudi na najvišem mestu, ako je ne ukrene po godu, in ta zamera — še posebe sedaj — bi ne bila kmalu pozabljena. Nekdanja nemško-liberalna fakijska opozicija ima predober spomin, da bi se ne bala zopet opeči se, in zato bode ona najbrže skušala barvo izpremeniti ter potegniti za seboj še druge stranke nemške obstrukcije.«

Svarimo torej pred — fakijsko opozicijo! Ako bi pa videli in se uverili, da ne dosežemo ničesar na jedno in ničesar na drugo stran, potem seveda bi morali izdati geslo: skozi! in naj pride, kar hoče.

Politični pregled.

V TRSTU, dne 10. oktobra 1898.

K položaju. Iz krogov desnice poročajo: Poljaki bodo vsakako glasovali za pogodbo, tudi za nespremenjeno. Pa tudi Slovenci in konservativci niso več načelni nasprotniki nagodbe. Od te strani se utegnejo o glasovanju odstraniti le nekateri. Največ težav delajo še Mladočehi. Poslednji hočejo sklicati shod zaupnikov, ki naj odloči o tem načelno važnem vprašanju.

Današnjemu »Mattino« poročajo z Dunaja, da bi grof Thun rad pridobil tudi Italijane ter da ponuja istim v poplačilo drugo železniško zvezo, več koncesij na Tirolskem in pa zatrdilo, da sene uslišijo nekatere zahteve Slovencev. Gosp. grof Thun naj gleda, kaj dela. Ako misli pridobiti pomoč Italijanov na račun siromašnih Hrvatov in Slovencev, potem utegne doživeti prav neprijetnih presenečenj. Dovolj dolgo let so avstrijski državniki »mirili« laško srditost s tem, da so lojalnemu prebivalstvu slovenskemu sekali globoke rane, sedaj je mera polna in mi smo do grla siti grde igre, tako siti, da hočemo enkrat začeti misliti le nase, ako bi kazala znamenja, da se pripravlja repriza te igre.

Državni zbor molči in bode molčal do četrta, besedo pa imati kvotni deputaciji, ki boste te dni nadaljevali svoja posvetovanja v Budimpešti, kamor sta že odšla grof Thun in finančni minister dr. Kaizl.

V petek začno na Dunaju posvetovanja odseka za nagodbo. Tam se pokaže kmalo, da-li se je opozicija res in definitivno odrekla obstrukciji.

Iz Makedonije. Makedonski odbor je zopet izdal navdušen poziv do kršćanov v Makedoniji,

vsposobujevaje iste, naj store enkrat kraj sramotni igri turški, ki že petdeset let tlači dva milijona kršćanov. Poziv pravi, da je došel trenotek, da se zaprične delati tudi brez pomoči Evrope, katera postaja po svojem indeferentizmu sokrivka sultana. Proglas pravi, da Bolgarija noče ali ne more pomagati Makedoncem, kateri poslednji morajo torej nastopiti sami od sebe in posnemati izgled Krećanov, ki so se, usilivši po svoji energiji Evropi svojo voljo, osvobodili končno po dolgih bojih.

Papež in potovanje Viljela II. v Palestino. Omenjali smo že, da se v Rimu mudi sedaj nekaj francoskih romarjev iz delavskih krogov. Minole sobote je papež obgovoril romarje ter je v svojem govoru povdarjal svoje simpatije do Francije. Spominjal se pa je tudi sv. dežele, seveda le radi tega, ker je pred durimi potovanje nemškega cesarja v Palestino. Povdarjal je, da hoče »protektorat Francije nad katoliki v onih deželah. Protestantizem Viljela II. se bode že moral še nekoliko brzdati v svojih ambicijah glede na dežele v Orijentu.

Krećansko vprašanje. Iz Kaneje javljajo: Admiral Potier je izjavil v Halepi zbranim uplivnim bejem, da bodo admiralji po odhodu turškega vojaštva cenili vse prebivalstvo brez razlike. Mejnarnodno vojaštvo da ostane še do popolnega pomirjenja. Mohamedanci bodo deležni na upravi javnih uradov v razmerju njih števila mej prebivalstvom. Ako nastane potreba, da se odpravi turško vojaštvo se silo, bode prebivalstvo obveščeno o tem 48 ur preje, da se bode moglo pravočasno podati v varstvo mejnarnodnega vojaštva.

Domače vesti.

Naš namestnik na Dunaju. Namestnik grof Goëss došel je včeraj na Dunaj. Upamo, da prinese z Dunaja v kovčegu — nov zistem, ker je stari zistem itak že obrabljen. Prosimo, gospod grof — Thun!

Še nekoliko pripomb. Omenjali smo že članka v poloficijoznem in avstrijskem ministerstvu za vnanje stvari pristopnem »Fremdenblattu«, v katerem je člankar — očevidno na povelje od zgoraj — nekoliko popravljal krik in vik laških listov od tu- in onkraj meje radi zadnjih dogodkov na Primorskem, rekši izrecno, da so poročila, ki so se širila o teh dogodkih, močno pretirana toliko glede vsebine in obsežnosti izgrediv kolikor tudi glede trajanja istih.

Pred seboj imamo sedaj vso vsebino članka v »Fremdenblattu« in ne moremo si kaj, da ne bi reagovali še na nekatera veleinteresantna in za pravo sodbo važna priznanja.

Člankar pravi mej drugim, da oblasti zato niso prepovedale veselice one usodne nedelje, ker so se nadejale, da stori potrebno že spontannost dinastiškega čutstvonja, da torej oblasti nikakor niso pričakovale, da bi se onega dne vršile kake veselice.

V teh besedah je izražena najhujša obsodba proti onim, ki so onega dne plesali in koncertovali, zlasti pa proti onim, ki so še jemali v svoje varstvo take skrajno, nesramno brezaktnost in brezčutnost ljudij! Gospodje Hortis in tovariši, ki so v svoji interpelaciji izrazili svoje »ogorčenje« nad izgredivniki, naj le prečitajo besede v »Fremdenblattu« in vedeli bodo, kako sodi ves pošten svet o postopanju onih, proti katerim se je demonstrovalo!

»Fremdenblatt« pravi nadalje: »Die Ausfälle gegen Italiener waren höchst sporadisch und geringfügig.« (Napadi na Italijane so bili jako sporadni in neznatni!!!).

Zabeleženo bodi to s posebno povdarjeno pripombo, da kazni, kolikor so jih dobili izgredivniki dosedaj, nikakor ne kažejo na neznatnost izgrediv toda to je jako opolzko polje, na katero bi bilo nevarno spuščati se. Ali nekaj drugega bi radi rekli tu. In nadejamo se, da smemo reči to. Duhovi so se pomirili, krivci so v rokah oblasti in čakajo obsodbe: pričakovati smemo torej, da oblasti ne bodo videle kake nevarnosti ali kakega slabega namena v našem početju. In celó potrebno je vzlasti oblastim, da razmišljajo o tem, kar hočemo reči tu o postopanju z izgredivniki, predno so bili isti izročeni sodišču v Trstu. Tu je bilo odločno preveč — gorečnosti. Dalo bi se pisati mnogo, ali mi hočemo dotakniti se tu le načina, kako

so se izredniki dovajali v Trst. Da bi vedeli gospodje na oblastih, kake komentarje si je delalo ljudstvo, vzlasti o tem, da so devinske in nabrežinske izrednike — uklenjene posamično in potem skupno na verigi — privajali v Trst ravno ob urah, ko je promet po ulicah naj živahnejši! Mi nočemo trditi ničesar in hočemo tudi verjeti, da je to domnevanje povsem neosnovano, ali priprosto ljudstvo ima svojo glavo, ki misli po svoje, in to ljudstvo je ugibalo — sosebno po okolici —, da se je to zgodilo navlaš, ker se je hotelo dati nekako zadoščenje fanatikom tržiščkim!!

Gospodje na oblastih naj le premišljajo, kako taka ugibanja uplivajo na pravni čut ljudstva in na vero v nepristransko avtoriteto in potem pridejo gotovo do našega menenja, kako se treba izogibati vsakemu povodu za taka ugibanja. Sodna dvorana je oni kraj, kjer naj dobi pravica svoje zadoščenje; zunaj sodne dvorane pa in popred, nego je dozorela preiskava, — katera jedina more prinesiti gotovosti o krivdi — treba izogibati se vsemu, kar bi moglo biti žaljivo za inkvizito, ker sicer je re-vež kaznovan, predno je bil sojen! In faktum je, o gospoda, da so mestni postopači — posebno pa, kakor nam potrjuje očevidci, tudi laški podaniki — zasmehovali, norce brili in žalili našo narodnost, ko so orožniki in vojaki vodili po ulicah izrednike. Ali se res ni moglo zgoditi to na drugačen način in ob drugih urah?!

Pa še nekaj! Med jedno partijo izrednikov so priveli uklenjenega in na verigi tudi starčka kakih 60 let, šepavega ter slabotnega tako, da ga je orožnik skoraj moral dvigniti iz nagona!! Ljudje, ki so videli ta prizor na kolodvoru, nam zatrjujejo, da so jim stopile solze v oči.

Pri tem starčku se pač ni bilo bati, da bi zbežal kam!

Slednjič beležimo, da konstatuje »Fremdenblatt«, da so se izgreli vršili le tam, kjer so italijanski delavci hoteli dati duška svoji mržnji proti italijanskim tovarišem. Ta izjava v »Fremdenblattu« se nam zdi najvažnejša med vsemi. Vsi oni torej, ki se zgražajo nad slovenskim »barbarstvom«, naj bi se raje zgražali nad socialno bedo in naj bi proučevali pereče socialno vprašanje na Primorskem!

Metteglano. Kdo ve, kaj je to? Stavimo, da noben naših čitateljev ne ugame tega, ker nobeden ni tako »kunšten«, kakor so gospodje v uredništvu »Piccola«. Kdo bi si mislil, koliko modrosti in iznajdljivosti tiči v takem malce zakrivljenem — nosu! Metteglano, Metteglano — to je Materija, prijatelji dragi! Tako so jo iztuhtali zakrivljeni nosovi, katerim še ne zadošča, da so sami zakrivljeni, ampak bi hoteli skriviti tudi vse drugo.

Prešernov spomenik. V nas je že tako! Slovenci smo sangviničen narod. Vsake nove ideje se prijemljemo z vsem ognjem navdušenega srca, a čeznoč, ko prespimo to svoje navdušenje, polotuje se naših src neka apatičnost in brezbriznost, ki je svojina jedino le našega naroda. In kakor se kaže ta hladnost v mnogih slučajih, javlja se posebno sedaj na jasn način, ko gre za nabiranje za Prešernov spomenik. Navdušenje za nabiranje radovoljnih prispevkov je prenehalo hipoma, kakor da je izginilo to važno podjetje kar čez noč z dnevnega reda. Vzdravimo se torej iz brezdelnega mrtvila in začnimo po tolicih brezbriznih dneh s podvojeno silo z nabiranjem za spomenik našemu Orfeju, ki je toli ljubil Slovenstvo, da so mu »solze iz domovinske ljubezni lile« in ki je nosil v dneh našega narodnega spanja v srci i plamenečo željo, »da zbudil bi Slovenščino celo! Na delo torej!

Z okrajnega sodišča v Sežani. Pišejo nam: Dne 5. t. m. se je vršila na tem sodišču razprava, na kateri je gosp. Balanč, posestnik na Proseku, zastopal svojo gospo soprogo. Med razpravo je g. adjunkt Ahačič tako odurno postopal z gospodom Balančem in kričal nanj, da se je poslednji čutil žaljenega po vsej pravici in je opetovano prosil gosp. sodnika, naj tudi poslednji govori na lepem, kakor govori on, Balanč. A g. sodnik se je razjezil pokazavši s prstom v smeri proti zaporom okrajnega sodišča, ter je konečno res obsodil gosp. Balanča na 24 ur zapore. Naslednjega dne je Balanč pisal Ahačiču pismo, v katerem je zahteval zadoščenja, sicer da stori nadaljnjih korakov,

Včeraj je bil Balanč v Sežani, da se uveri, da-li je kazen protokolirana. Dotični dijurnist mu

je rekel, da ni; vendar pa je šel — dijurnist namreč — po dotični akt. Vrnil pa se je z opombo, da gosp. adjunkt želi govoriti z Balančem. Balanč je šel v pisarno tega gospoda. A g. Ahačič je bil zopet skrajno — neuljuden. Na opazko v pismu g. Jos. Balanča o nadaljnjih korakih, je vskliknil Ahačič: le pojte, pa vedite, da je g. Kindinger (predsednik višega dež. sodišča) moj — stric! A ko je videl, da tudi ta opazka ni napravila utisa, jel se je pogajati z Balančem: jaz vam odpustim kazen, ako tudi vi ne storite nadaljnjih korakov, kakor da se ni zgodilo ničesar. Balanč je bil pripravljen v to, toda pod pogojem, da izjavi g. Ahačič vspricho dijurnista, da obžaluje svoje postopanje. G. Ahačič ni hotel storiti tega, o gosp. Balanč je stal danes pred — gospodom Kindigerjem.

Uverjeni smo, da gospod predsednik da strogo preiskati ta dogodek.

Križem slovenske domovine. Državno podporo v znesku 200 gld. je naučno ministerstvo nakazalo »Zavezi slovenskih učiteljskih društev« za Zavezin šolski muzej.

V Pulju se je dne 3. t. m. nekaj mornarjev sprlo radi neke malenkosti z nekim Hrvatom. Nastal je prepir, med katerimi so Italijani grdo psovali našega cesarja in ranjko cesarico. Vročekrvne Italijane so deli pod ključ.

V Mirni na Goriškem je nastal dne 8. t. m. o 3. uri v neki gostilni požar, ki je upepelil tudi prodajalnico, stoječo tik gostilniške sobe, z obleko in blagom. Prodajalnica je bila zavarovana za malo svoto. — Iz Štanjela na Krasu se pritožujejo, da tam niti po dnevi niso ceste varne vled hudobnih ljudij, žandarmerija da bode morala bolj nadzorovati tamošnje ceste, nego jih je dosedaj. Dosedaj e baje močno opuščala te ceste.

V Ljubljani so se v »Slovenski krščansko socialni zvezi« zopet začela javna predavanja. Minoli četrtek je predaval g. Gostinčar o pomenu javnih predavanj.

Dopolnilna deželnozborna volitev v volilni mestni skupini Kranj-Škofjaloka (namesto pokojnega poslanca Globočnika) je razpisana na 26. oktobra.

V Beli Peči je dne 5. t. m. zjutraj okolu poludevete ure nastal v tamošnji tovarni požar, ki jo je vso upelil. Vnel se je baje »petrolej« v bližnji peči, s katerim so mazali stroje.

V Šoštanju na Štajerskem snujejo pevsko društvo. — Celjski Oechs, nemškutarski razgrajč in pretepač, je bil pred kratkim že 14. krat obsojen radi žaljenja časti in telesnega poškodovanja.

Mesto poštnega odpravnika se razpisuje na c. kr. poštne in brzojavne uradu v Baški, okraj Lošinj, proti pogodbi in kaveiji 300 gld. Letna plača 200 gld.; letna plača za oskrbovanje brzojavne službe 120 gld.; uradni pavšal 60 gld.; letni pavšal, kateri se ima določiti po dogovoru za vzdržavo na dan jednokratne vozne pošte med Baško in Krkom, in slednjič letni pavšal 100 gld. za prenašanje pošte dvakrat na teden k parnikom družbe Krajac i dr.

Prošnje v teku treh tednov na poštno in brzojavno vodstvo v Trstu.

Svarilo pred izseljevanjem v Brazilijo. Tvrdka A. Fiorita & Co. v Santosu se je, kakor poroča tamošnji avstro-ogerski konzulat, zavezala vladi v San Pavlo, da naseli tja 10.000 avstrijskih podanikov. Ker ne umejo avstrijski ali ogerski državljani tamošnjega jezika in se tudi ne morejo tako privaditi podnebu in razmeram, kakor Italijani, in so vrhu tega plače tamkaj zelo neugodne, svari se pred izseljevanjem. Tjakaj prihaja največ del izselnikov v nadi, da dobé svobodne zemlje v obdelovanje; a v tej nadi so zelo prevarjeni, ker si morajo hoté ali nehoté iskati služka na plantažah. K temu se še pridružuje okolnost, da so dotični administratorji posestnikov plantaž brezvestni ljudje. Taki slučaji niso redki, tako, da ima marsikatera družina po dve-, triletnem pridnem delu ravno toliko kakor o nastopu istega. Mnogokrat prihajajo sem ljudje, ki so za delo nezmožni zbok česar pridejo že po kratkih mesecih prosit pomoči na konzulat. Največ ljudi prihaja sem iz Galicije. Toda slednji čas jih prihaja mnogo tudi iz Hrvatske in Slavonije.

Umrljivost v Trstu. Od nedelje dne 25. septembra do včevši soboto, 1. oktobra, umrlo je 45 možkih in 52 ženskih, skupno 97 oseb. Lausko

leto je umrlo ta teden 69 oseb. Doba umrlih je bila: 28 do 1 leta, 17 do 5 let, 5 do 20 let, 5 do 30 let, 9 do 40 let, 16 do 60 let, 15 do 80 let, 2 čez 80 let. Povprečno znaša umrljivost ta teden 30.2 od tisoč. Vzrok smrti ta teden je bila najčesče sušica in sicer v 13, bolezni v sapnikih v 3, vnetje v čevih v 6 slučajih.

Različne vesti

Londonse posebnosti. Znano je, da je v Londonu razven pijanih žensk še tudi mnogo drugih stvari, ki zaslužijo, da se jih omenja. London ima n. pr. svoje vedeže, ki nikakor ne zaostajajo v modernem napredku. Neka vedeževalka ima celo svojega stenografa, da podaja tako radovednim dušam črno na belem vse kar jim prorokuje za bodočnost. Ta moderna Pytija ima v svojem »salonu« t. j. šatoru tudi pisalni stroj! Tudi beraški muzej je zavod, kakor se z enakim ne morejo ponasati ostala mesta. Takov muzej se nahaja v Red Lionquaren. Tu je videti vsega, kar koli si more želeči beraško srce: Umetne noge, berglje, slike o nesrečah vsake vrste, kakor jih kažejo berači na ogljih, da ganejo srca mimoidočih, kateri poslednji so res tako naivni in verujejo, da se je nesreča, naslikana na sliki, res zgodila istemu ki jo kaže. S tako sliko v roki posebno napadajo tujce. Za društveno življenje v Londonu je značilno tudi to, da se je nedavno zasnovovalo društvo v pomoč možem, ki so nesrečni v zakonu. Pravijo, da se množijo člani tega društva od dne do dne. (To pa že verujem! Pa brez zamere, draga čitateljica! Hudomušen stavec.)

O antipatiji. Emile Gautier je objavil v nekem francoskem mesečniku članek pod naslovom »Les antipathies physiologiques«, ki zasluži radi svoje posebnosti, da posnamemo po njem naslednje. Gautier piše: Nahajate se v enem salonu. Tu Vam predstavijo nekega človeka; isti je zelo izobražen, ljubeznjiv — obsipava vas izrazi uljudnosti. Vi ne morete drugzega, nego priznati: Ta človek je v resnici šarmanten! Navzlic temu pa, ko se vam je v razgovoru približal nekoliko preveč, občutite neki strah, neko negotovo čustvo, da je dobro, ako se ogibate tega človeka. On vam ni dal za to niti najmanjšega povoda, a vi si ne morete pomagati — vaše čustvo vas noče zapustiti. Hišna gospa, ki vam je predstavila dotičnika, je slučajno opazila vaše izpremenjeno vedenje napram istemu in vas vpraša, kaj je temu vzrok. Vi ne pripisujete nikake važnosti vsemu temu, na kar vam poreče ljubeznjiva gospodinja: »To je v resnici čudno! Nikoli ga še niste videli, ne poznate ga torej, a sami priznavate, da vam njegovo vedenje ne ugaja — kaj vam je torej neprijetnega na njem?« — »Tega jaz sam ne vem, ali uverjen sem, da bi mu nikoli ne mogel biti prijatelj, to mi veli moje čustvo«.

Vsakdo prizna, da se kaj jednecega dogodi čisto in to ne toliko med možkimi, kakor med ženskami. Lahko bi se reklo, da ima »slabi spol« neko posebno lastnost, da vidi v dušo človeku, ki ga sicer že ni videl nikoli. Neka gospa, moja prijateljica, mi je rekla necega dne, ko je slišala, da sem se pogovarjal z nekim človekom, katerega ona ni videla še nikoli prej: »Da sem jaz na vašem mestu, bi se čuvala tega človeka.« — »Ah, torej ga poznate?« »Prav nič!« — »Kaj je torej povodi vaši izjavi?« — »Ničesar in vse, on je napravil na-me zelo neugoden utis in to mi zadoštuje«.

Meni to ni zadostovalo in seznanil sem se pobbže s tem človekom. Toda kmalo sem se spominjal opomnje moje prijateljice, ker je bila občutna materijelna zguba posledica mojega kratkega znanja z onim tujcem.

Gautier trdi — potem, ko je še navedel nekoliko temu sličnih primerov, da je vzrok taki antipatiji v prvi vrsti različnost temperamenta. Na zvršetku članka pripomnja Gautier šalivo: Navadno se trdi, da debeli ljudje, med katerimi je največ sangvinikov, ne morejo trpeti suhih, in narobe. Debeli ljudje so neokretni, leni; suhi urni in okretni, brezdvoybeno se v različnosti temperamenta zaostruje naspotnost med enim in drugim. Kar pa se mene tiče, moram izjaviti, da ta teorija za mene ne velja: jaz sem debel dovolj, a vendar imamo nekoliko zelo suhih prijateljev, o katerih sem

uverjen, da goje napram meni največje simpatije, kakor jih gojim jaz proti njim.

Roparski napad. Minoli mesec sta ulomila neznan roparja v zaprto hišo 73letnega Jakoba Kotarja na kramorskem v litijskem sodnem okraju. Predrla sta slamnato streho in po tem potu je zlezel eden roparjev v hišo in odprl zapahnjena hišna vrata. Z našemljenima obrazoma in okroglo svetilnico šla sta k postelji, kjer je spal Kotar, nastavila nanj kuhinjske nože in zahtevala denarja, sicer da ga zakoljeta. Kotar se je izgovarjal, da ima denar v hranilnici, ko pa sta mu še bolj grozila in ga je manjši udaril po glavi s pestjo, je ustal iz postelje ter šel k shrambi in jima hotel dati denar. Na to sta mu roparja potegnili ključ iz rok in vzela iz omare listnico s 35 gold. Potem sta žugaje šla k postelji Kotarjeve žene in ko sta preiskala posteljo, je zabol eden njiju Kotarja v vrat, vendar ne nevarno. Ko sta videla, da Kotar krvavi, in da je njegova hči ušla iz sosedne sobe skozi kuhinjsko okno na plano in zunaj kričala in sta videla, da je prihitel tudi njeni brat ter ustrelil iz puške, pobegnili sta urno. Kotar je resno bolan vsled izgube krvi in prestanega groznega strahu.

Najstarejši poslanci. Kakor poroča neki poljski list, živi izmed 383 poslancev prve osnovne državne zbornice samo še osem poslancev. To so: dr. Fran Smolka (88 let), dr. Karl Tomiček, dr. Florijan vitez pl. Ziemialkowski, dr. Václav Tomek, dr. Fran Ladislav Rieger, dr. Hans Kudlich, dr. Aleksander vitez pl. Helfert in dr. Alojzij baron Pražak. Trije izmed teh so bili obsojeni na smrt in sicer Smolka, Ziemialkowski in Rieger. Šestorice njih so člani gosposke zbornice in to so: Smolka, Siemialkowski, Pražak, Helfert, Rieger in Tomek.

100.000 kron 25.000 kron in 10.000 kron so glavni dobiki velike jubilejske razstavne loterije. Opozarjamo naše čitatelje, da se ti dobiki izplačajo tudi v gotovini z samo 20% odbitkom.

Brzjavna in telefonična poročila. (Zadnje vesti.)

Dunaj 10. Italijanska vlada je dala po svojem poslaniku na Dunaju, grofu Nigra izreči svojo zahvalo in priznanje mornariškemu oddelku vojne ministerstva avstro-ogrskega, za obrambo, katere so bili deležni italijanski podaniki v Santiago de Kuba od strani avstrijske ladije »Cesarea in kraljica Marija Tereza« za časa vojne mej Španjsko in Ameriko.

Dunaj 10. Nemški nacijonalec dr. Bareuther je prijavil nemški narodni stranki svoj izstop, ker se ne strinja s sedanjo politiko stranke.

Dunaj 10. V nekem hotelu na Wiednu se je zastrupila neka jako lepe gospodičina, došla baje iz Trsta.

Frankobrod 10. »Frankf. Ztg.« javlja iz Pekinga: Pričakuje se, da skoro pride v Peking francoskih in italijanskih vojakov v varstvo poslaničnikov.

Pariz 10. Kakor javlja »Memorial Diplomatique«, se ima soglasje med vlastmi gledé odredbe proti anarhistom izražati v jednotnem sistematičnem postopanju policijskih oblastij posamičnih dežel.

Belgrad 10. Kralj Aleksander je doposlal ministerskemu predsedniku Vladanu Georgijeviću brzjavko, v kateri izraža svoje začudenje, kako so mogle nastati govorice o ministerski krizi, katere govorice so se spravljele v zvezo s kraljevo povrnitvijo. Njegovo mišljenje se ni premenilo nikakor. Ministerski predsednik jo pooblaščen, da to javno razglasi.

ZAHVALA.

Podpisano se najpresrečnejše zahvaljuje slavni sezanski ženski podružnici družbe sv. Cirila in Metoda kakor tudi častitim damam odbornicam iste, za prekrasen dar, katerega sem prejela v nevestino darilo.

Želeča svojo miljenki, sezanski ženski podružnici v nadalje najboljše uspehov in da bi vedno tako ponosno vstrajala nadalje, uveden dokaz, da ženstvo kraško vrši svoje svete narodne dolžnosti, beležim vedno jej naklonjena.

Trst, 4. vinotoka 1898.

Maša Gromova.

TRŽNE CENE.

(Cene se razumejo na debelo in s carino vred).

Domači pridelki.

		Od for.	do for.
Fižol: Koks	100 K.	12.75	—
Mandoloni	"	11. —	—
svetlorudeči	"	—	—
temnorudeči	"	—	—
kanarček	"	—	—
bohinski novi	"	11.25	11.50
beli veliki	"	8.75	—
mali novi	"	—	—
zeleni dolgi	100 K.	—	—
okrogli	"	—	—
mešani hrvaški	"	7.50	—
štajerski	"	—	—
Maslo fino štajersko	"	—	—
Ječmen , št. 10	"	10.25	10.50
" 9	"	14. —	11.25
" 8	"	13. —	13.25
Zelje , kranjsko	"	7.50	—
Repa ,	"	—	—
Krompir , štajerski	"	3.30	3.40
Proso , kranjsko	"	11. —	—
Leča , kranjska	"	—	—
Speh ,	"	60.50	61.50
Mast ,	"	55. —	56. —
Kava , Moca	"	150. —	152. —
Ceylon Plant. fina	"	158. —	160. —
Portoriceo	"	150. —	154. —
Guatemala	"	108. —	105. —
San Domingo	"	104. —	105. —
Santos najfinejši	100 K.	91. —	92. —
" srednjefini	"	87. —	88. —
" srednji	"	82. —	83. —
Santos navadni	"	78. —	80. —
Sladkor , Centrifugal I. vrste	"	37.75	38. —
" Centrifugal II. vrste	"	—	—
Concassé	"	38.25	38.50
razkosani	"	38.75	39. —
Riz , italijanski fini	"	20. —	21. —
italijanski srednji	"	20. —	20.50
Japan, fini	"	20. —	20.25
Raugoon , extra	"	15. —	15.25
" I.	"	14.25	14.50
" II.	"	11.25	11.50
Petrolej ruski, v sodih	"	17.50	—
v zabojih od 20 kg.	"	6.30	—
Olje , italijansko najfineje	"	67. —	68. —
italijansko srednjelino	"	62. —	63. —
bombažno amerik.	"	28. —	29. —
Malaga	"	36. —	37. —
Limon mesinski	zaboj	4. —	6. —
Pomaranče mesinske	"	—	—
Mandeljni dalmatinski	"	—	—
Bari	"	99. —	100. —
Pinjoli	"	78. —	80. —
Rožlči dalmatinski	"	10.75	—
" pulješki	"	13. —	—
Smokve pulješke	"	—	—
" grške v venih nove	"	17.25	17.75
Sultanine nove	"	60. —	64. —
Vamperli novi	"	29. —	30. —
Cibebe	"	—	52.54
Polenovke , srednje velikosti	"	42. —	44. —

Stare originalne gosli

so na prodaj. Obrniti se je do profesorja **Vittorio Girotto**, Corso 26.

Praktikanta

sprejme takoj

„Tržaška posojilnica in hranilnica“

(registrovana zadruga z omejenim poročtvom)

Prošnje je uložiti do 16. t. m.

Kašelj, hripavost in prsni katar

ublažuje in zdravi

„planinski zeliščni sok“
z „Deželne lekarne pri Mariji Pomagaj“ M. Leusteka
v Ljubljani.

Cena 1 steklenice 50 novč. Razpošilja se z obratno pošto
najmanj 2 steklenici. II

„SLOVENKA“

Glasilo

slovenskega ženstva.

Izhaja v Trstu

kakor priloga „Edinosti“ vsako drugo soboto.

Naročnina znaša: Za nenaročnike „Edinosti“ za vse leto 3 gld., za naročnike „Edinosti“ pa 2 gld. — Rokopisi naj se pošiljajo uredništvu „Slovenke“, naročnina pa upravnistvu „Edinosti“, ulica Molin piccolo.

Dolžnost in ponos vsake rodoljubne Slovenke bodi, da je naročena na ta edini leposlovni list našega ženstva ter da ga priporoča o vsaki priliki svojim prijateljicam in znankam. — Slovenke! Delajte na to, da se ta vaš list vspe do zaželjene višine, da se razširi tako, da nijedna hiša ne bode pogrešala tega lista. Vsak uspeh „Slovenke“ bode jasn dokaz zavednosti in napredovanja slovenskega ženstva.

Kolesar, a ne prodajalec naj sodi o kolesu!

Kdor želi omisliti si v resnici

kolo najboljše vrste
od sloveče avstrijske znamke

„Styria“ in „Styria“ original

— naj se obrne do —

L. Colobig v Trstu,

Via del Torrente števil 10.

Jedini in glavni zastopnik za:

Trst, Primorsko in Dalmacijo.

„EDINOST“

Glasilo političnega društva „Edinost“
za Primorsko.

Izhaja v Trstu dvakrat na dan razen nedelj in praznikov.

Zjutranje izdanje izhaja ob 11. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri zvečer. O ponedeljkih in po praznikih izhaja prvo izdanje ob 1. uri popoldne. — Naročnina znaša: Obe izdanji gld. 21.—; samo večerno izdanje gld. 12.—, (poslednje zadostuje za naročnike popolnoma). Posamezne številke stanejo: Zjutranje izdanje 3 kr., večerno 4 kr.

V Trstu se razprodaja „Edinost“ po tobakarnah v teh-le ulicah in trgih:

Piazza Caserma št. 2. — Via Molin piccolo št. 8. — Via S. Michele št. 7. — Ponte della Fabra. — Via Rivo št. 30. — Campo Marzio. — Via delle Poste nuove št. 1. — Via Caserma št. 13. — Via Belvedere št. 21. — Via Ghenga št. 2. — Volti di Chiozza št. 1. — Via Stadion št. 1. — Via Acquedotto. — Via Istituto št. 18. — Piazza Barriera. — Via S. Lucia. — Piazza Giuseppina.

V okolici se prodaja:

Na Greti pri gosp. Pogorelcu, v Škedenju pri gosp. Antonu Sanein (Drejač) in pri Sv. Ivanu pri gosp. Ani vdovi Gasperšič. — Izven Trsta prodaja se „Edinost“ v Gorici v tobakarni g. Josipa Schwarz v Šolski ulici.

Slovinci! Naročajte, podpirajte in širite med rodoljubi to glasilo tržaških Slovencev, katerega program je v prvi vrsti ohranitev in razvitek milega nam slovenskega naroda na tržaškem ozemlju in bramba nam po zakonu zajamčenih pravic.

Rojaki, uvažujte naše geslo: „V edinosti je moč!“

Zadnje žrebanje

22. Oktobra

Dunajske srečke po 50 nč.

1. glavni dobitok **100.000** kron vreden
2. glavni dobitok **25.000** „ „
3. glavni dobitok **10.000** „ „

v gotovini z odbitkom 20%.

priporočajo: Giuseppe Bolaffio, Alessandro Levi, Mandl & Comp., „Mercurio Trilestino“, Ig. Neumann, Giuseppe Zoldan in Eurleo Schiffmann.